

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΤΟΥ HUGH CONWAY

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

«Ο Τζάμπκο Βόγκαν, ό οποίος εινε τυφλός, χάνει μιá τύχη τό σάιτι τον και μπαίνει κατά λάθος σ' ένα άλλο. Τη στιγμή που τό καταλαβαίνει κι' κοιμάεται γά φύση, παραραιοές κωνίρες και βορρητά του δένουν γά ύνοση πός κάποιο έγκλημα διασφάττειται. Ανοίγει τότε μιá πόρτα γιά τή όρμησή μου και γά τό προβάλλη, μά, έξαρρα, δυνατά χέρια τόν οίχθουν κάτω, και συγχρότως του σπρώζουν ένα πιστόλι στόν κρόταφο. Φωνάζει πός εινε τυφλός και οι άγνωστοι, άντι γά τόν σκοτώσουν, τόν πιστόζουν μ' ένα τασκοτικό και τόν πετούν σ' ένα έρημο δρόμο, άπ' όπου τόν περιουλλέγγι ή αστυνομία. Αφρείται άμέσως τήρ περιουλιτιά του, μά κανείς δέν πιστεύει. Έτσι μετειαξή ύποβάλλεται ο έγκρίωση, άποκιά τό φως, τον και φεύγει μαζί μ' ένα φίλο του γιά τήρ 'Ιταλία, όπου έροτεύεται μιá ωραία άντροση...

(Συνέχεια έξ του προηγουμένου)

Τά λεπτά χείλη της σάλευαν άκατάπιαστα και εΐταν φανερό πός ή προσευχές της έβγαλαν άπό τήν καρδιά της. Πλάι της, ή νέα κόρη φαινόταν σά να μην έννοιωθε γιά τίς θεμεριε παραλήγεις της γοηψιά πός τό θεό, κανένα ένδιαφέρον. Στεκόταν όμοια με άγαλμα βυθισμένη σέ μιá βαθύτα σολυγή, ή, όπως τό φαντάστηκα έγω, σέ θλιβερές σκέψεις. Καθόταν έτσι ώστε δέ βλέπαμε παρά τό προφίλ του προσώπου της που εΐταν θαυμάσιο. Μιá άλλοκτη γαλήνη εΐταν άπλωμένη σ' αυτό τό θεο πρόσωπο.

Σέ λιγο ή δυό γυναίκες σηκώθηκαν, και συγχρότως μ' αυτές τράβηξα κι' έγω πός τήν έξοδο της εκκλησίας. Όταν ή νέα κόρη στάθηκε, ενώ ή γοηιά συντροφισιά της μουσικεσε τά δάχτυλα της μέσα στόν άγιασμο, μιόρεσα και τήν είδα καλά. Ναι, εΐταν άσύγχριτα όμοια, μά εΐχε κάτι τό άλλοκοτο στήν όμορφιά της. Τάχισε ότε τό βλέμμα της διασταυρώθηκε με τό δικό μου, —ένα βλέμμα όνειροπολο, χαμένο πού κοιτάει, θαρείς, πούλ μακρνα.

Βγαίνοντας άπό τήν εκκλησία, είδα ένα κύριο πού στεκόταν στά σκαλοπάτια, έναν κύριο ήλικιωμένο κάπως και άμέμπτος έξωτερικού. Η πλάτη του έγερονε λιγο και φορούσε γυαλιά. Δέ μπορούσε νά γελαστή κανείς γιά τήν ένθικότητα αυτού του άνθρώπου: όλα του έδειχναν ότι εΐταν 'Ιταλός. Περιμένει, φαίνεται, κάποιον ένετι.

Βλέποντάς τον ή γοηιά έβγαλε μιá κραυγή εκπλήξους. «Επειτα του πήρε τό χέρι και του τό φίλησε. Η κόρη έμεινε όλοσχιόλου άδιάφορη σ' αυτή τή σηνή. Εΐταν φανερό πός αυτός ό κύριος εΐχε καποια ύποθεση με τή σύτροφό της. Τής εΐπε μερικά λόγια παράμερα και έπειτα άπομακρονήθηκαν και οι δύο κάτω άπ' τόν πρόνο. Φαινόntonταν να ζουβεντιάζουν ζωηρά και κάθε τόσο έροιχναν ματιές πός τό μέρος της κόρης.

Τη στιγμή που ή συντροφισιά της τήν άφησε γιά νά πλησιάση τόν ήλικιωμένο κύριο, έκείνη ζύγωσε μιá άνθροπάλιδα κι' άγορασε μερικά λουλούδια.

— Εινε όμοια, πολύ όμοια! εΐπα μιλώντας μάλλον στον έαυτό μου παρά στόν Κένυον.

— Ναι, μά όχι όσο φανταζόμουν. Τής λείπει κάτι, δέν ξερω τί, ή εκφρασις ίσως...

— Έμένα μου φαίνεται ότι δέν της λείπει τίποτε! άπάντησα με τόνον ένθουσιασμο όστε ό Κένυον έλασε στά γέλια.

— Έτσι λοιπόν οι 'Αγγλοι τξένελεμαν στέκονται και κοιτάζουν τίς γυναίκες της πατριδας τους στά δημόσια μέρη, όπως κανετε έσεις τώρα, ή μηπως ύπάρχει κανείς ξεχωριστός λόγος, γιά τόν όποιο εύνοουν μοναχη τίς 'Ιταλίδες;

Αυτή ή ερώτηση άπευδύνηθηκε με θυμό πός έμάς. Στραφίχαμε και είδαμε έναν άνθρωπο ψηλό άνοστηματος, καμιά τριανταριά χρονών. Τά χαρακτηριστικά του εΐταν κανονικά μά άσημαπδή. Ένα εΐθονικό στόμα κρυβόταν κάτω άπ'τά μουστάκια του και μιá λάμψη θυμού φλογίζε τά μαθηα του ματια. Μά τά μαζεμένα φρύδια, άστισις αυτού του άνθρώπου εΐταν άλλαζονική και τά λόγια του προσβλητικά.

Πήγα ν' άπαντήσω, μά ό Κένυον πού εΐταν άνδρωπος ίκανός νά βάλλη κάθε αυθάδη στή θέση του, με πρόλαβε. Έβγαλε τό καπέλλο του και χαιρέτησε τόν άγνωστο έτσι πού δέν καταλαβαине κανείς, άν τόν χαιρετούσε ή άν τόν κοροΐδιε.

— Σινιόρ, εΐπε, οι 'Αγγλοι έρχονται στήν λαμπρή πατριδα σας γιά νά θαυμάσουν ότι όμοια έχει στή φύση και στήν τέχνη. Μήπως οι Έταιοι μας σάς έπροσβαλαν!

«Ο άγνωστος σύφρασε τά φρύδια του ακόμα περισσότερο.

— Άν εΐνάμε άσχημα, εξακολούθησε ό Κένυον, μπορεί νά ζητήσετε έξ μέρους μας συγγνώμη άπο τήν κριτία, πού φαντάζομαι πός θά εινε συγγής σας ή κόρη σας.

— Δέν εινε ούτε τό ένα ούτε τό άλλο! άπάντησε ό άγνωστος θυμωμένος.

«Α! Τότε θά εινε φίλη σας! Έπιτρέψατέ μου νά σάς συγχαρώ πού μιλάτε τόσο καλά τ' 'Αγγλικά.

«Ο Κένυον μιλούσε σ' ένα τόνο τόσο φυσικό και εϋγενικό ώστε ό άγνωστος διάσασε μιá στιγμή νά πιστέψη ότι τόν κοροΐδιε.

— Έξαρρα άρετά χρόνια στήν 'Αγγλία! άπάντησε σίντομα ό άγνωστος.

— Άρετά χρόνια! εΐπε ό Κένυον. Δέ θά μπορούσα νά τό πιστέψω, γιατι εινε κάτι πού θά τό εΐχατε μάθει άν ζούσατε κι' ένα χρόνο στήν 'Αγγλία...

— Ποιά, παρανάδω;

— Η συνήθεια τών 'Αγγλων νά μην άνακατευόνται στις ξένες ύποθέσεις! άπάντησε ό Κένυον και του έστρωσε τίς πλάτες.

«Ο 'Ιταλός έγινε κατακόκκινος. Τόν έκοιτάξα με τήν άκοη του ματιού φοβούμενος μήπως οχτή άπάντα στο φίλο μου, μά, ψιθύρισε μιá βλαστημία κι' άπομακρονήθηκε.

Σ' αυτό τό διαστήμα ή γοηιά εΐχε τελειώσει τήν κουβέντα της με τόν ήλικιωμένο κύριο, ό οποίος πήγε και βρήκε άμέσως τόν 'Ιταλο πού εΐχε βάσει στή θέση του ό Κένυον και τον έπιασε φίλικά άπο τό χέρι. Έξαφανίστηκαν μαζί.

Θα ήθελα πολύ νά παρακολούθησαμε αυτές τίς δυό γυναίκες. Μά ό Κένυον δε μου πρότεινε ένα τέτοιο πράγμα κι' έγω ντροπή α νά του φανερώσω τήν επιθυμία μου. «Όποσο σκεφτόμουν ότι δε σήχαινα τίποτα άν ξυμπεριγαινα νά έπισκεφτώ τήν εκκλησία του 'Αγιου Ιωάννου.

Μα τήν άλλη μερα, πού πραγματοποιησε αυτή μου τή σκέψη, δε ξυμπεριγαινα πάλι στήν εκκλησία τήν όμοια κόρη πού με εΐχε γοη έμα. Ντροπέμαι να πώ πόςες φορές έανηα γα στήν εκκλησία με τήν έλπίδα μηπως τή συναντήσω. Μα ούτε έκει, ούτε πούθενά άλλοο στο Τουρίνο τήν άνταμωα. «Ο μονος πού συναντήσαμε καμια φορά στους περιπάτους μας ήταν ό όξυθυμος 'Ιταλός, ό οποίος μάς κοιτασε άπειλήτικα με τα μαθηα του ματια. Μα έμεις μοιας τον έπροσέχαμε. Κανένα όμοια ίχθος της μελεγχολικής κορης με τό γοητευτικό πρόσωπο δε βρισκόταν πούθενά.

Θα ήταν άνοησία νά πώ ότι είμουν έρωτευμένος με μιá γυναίκα πού μόλις τήν είχα δει μόλις στιγμή, στήν όποια δέν είχα μιλήσει ποτέ και πού τόνομα της και τό σπίτι της μου εΐταν άγνωστα. «Όποσο πρέπει να διολογισω δια αυτή ή κορη μου εΐχε κανει μιá βαθύτα κι' έμπεριτητή έντυπωση. «Όμορφες γυναίκες εΐχα συναντήσει πολλές στή ζωή μου, μά ή όμορφος έκείνης με τραβούσε άλοκοτα. Με τήν έλπίδα ότι μπορούσε ίσως νά τή δώ άκομη μιá φορά, άνεβήκα διαρκώς τήν αναχώρησή μου άπο τό Τουρίνο ως ότου ό Κένυον, του όποιο ή ύπομονη εΐχε έξαντηθεί, μου άνακοινωσε μιá μερα, ότι άν δέν έρρευγα, θά έφευγε μόνος του. Αναγκάστηκα νά τον άκολουθήσω.

«Από τό Τουρίνο τραβήξαμε γιά τά νότια της 'Ιταλίας. Έπισκεφθήκαμε τή Γενουα, τή Ρώμη, τή Φλωρεντία και τή Νεάπολι. Περάσαμε κατόπι στή Σικελία, όπου, στο Παλερνο μάς περιμένει ή θαλαμηγος ενός φίλου μας. Μπήκαμε σ' αυτή και συνεχίσαμε τό ταξίδι μας χωρίς καμιά βίαση κανοντας άρκετους σταθμούς σ' όσα μέρη μάς ένδιέφεραν. Στο τέλος του χρονου εΐχαμε γυρίσει στήν 'Αγγλία.

Πολλές φορές, άφότου είχα φύγει άπ' τό Τουρίνο συλλογιζόμουν τήν όμοια άγνωστη πού είχα συναντήσει στήν εκκλησία του 'Αγιου Ιωάννου. Τη συλλογιζόμουν τόσο συχνά ώστε κι' έγω ό ίδιος γελοδω μ' αυτή μου τήν τρέλλα. Ποτέ, ως τήν έποχή έκείνη καμιας γυναίκας ή εικόνα δέν εΐχε χαραχτεί τόσο βαθύτα στήν μνημη μου. Θυμόμουν έντελώς κάθε γραμμή του προσώπου της. Θά μπορούσα νά ζωγραφίσω τήν εικόνα της άπο μνημη. Πολλές φορές τράβα με τόν έαυτό μου πού έφυγα άπο τό Τουρίνο χωρίς νά τή ξαναδώ.

Με τόν Κένυον, χωρίσαμε στο Λονδίνο. Έκείνος θά πήγαινε στή Σκωτία γιά τό φθινόπωρο κύνηγι. Έγω εΐχ' άποφασίσει νά μείνω στο Λονδίνο καμποσες μερες γιά νά ταχτοποιήσω μερικες ύποθεσεις μου.

Τι ειναι όμως τά παιχνιδια της μοιρας! Τήν άλλη μερα της άφίξης μου, στο Λονδίνο περπατούσα στήν Ρέντζεν—στρη.

(Άκολουθεί)

— Πανλία, της είπα καθώς τήν έπείρασα.